

POSLANICA: osmica

v času viralne pomladi 2020, še daleč do navadnega dne

Bodi vesel!

si reče človek, ko pošteno pomisli, da bi lahko bilo še huje.

V predpisanem prostoru čimbolj po svoji meri živeti.

Bem, to zna tudi krompir pod zemljo!

si rečem. In še: če bi se odpravil v vesolje s hitrostjo iznad svetlobne-

kar si človek niti predstavljati ne more, saj bi moral tedaj živeti pred

svetlobo, v črnem in brez trdnih obrisov okoli sebe-

bi bilo šele pošastno. Strah in preplah.

Tudi če bi se skušal spogledati z vsem drobirjem okrog sebe:

z mrčesom, od muhe do bolhe, od mravlje do mresta kake žabe,

bi bilo kar pošteno strašno. In še bolj grozno, če bi hotel stopiti

v spoštljivo v razmerje, s sočutnim obzirom do kake bakterije ali virusa,

mikrofavne in mikroflore.

Saj od tega razmerja tudi človeška bitja živimo, ne?!

Prav tako če bi se slon ali kit hotela ljubiti z mano, bi bila ta ljubezen nesrečna.

Pa ne zaradi tega, ker sem heteroseksualen ali imam predsodke do veganov.

Zaradi neprilagojene postave bi slon in kit zašla v psihološke in praktične težave.

Ko se rodim, sem majhen, a lep čas potem rasem.

Zanimivo mi je vse na moji poti, kar po moji meri spreminja svojo težo in pomen.

Veliko dogodkov in zgodb puščam za sabo, potonejo v odmaknjen tolmun,

ker niso več primerno veliki ob meni. Že moji starši postajajo sčasoma

vse manjši in manjši: za živa in kot pokojni. V dobrem in slabem.

*Mučim se s tem, da bi udomačil dognanje, da bom poslej v zoženem prostoru
tudi sam manjši in le od dneva do dneva živ.*

Vsekakor manj pomemben. Te grenke modrosti me zdaj uči korona virus:

*če bi živel kje drugje, v Sarajevu ali Leningradu med obleganjem, v Pompejih med izbruhom Vezuva, med
potresom in cunamijem na Sumatri, bi imel to pamet že prej.*

A me zdaj ne bi bilo več.

*Ta nesrečni virus! Tudi on bi se rad ponotrnil s človekom: spozabil se je čez svojo mero. Saj je imel morda v mislih
kaj dobrega: morda izzvati erotično vročico, kako sopenje ob klimaksu, a je pozabil, da tako občevanje ni po
njegovi meri.*

Na tesnem sem od omejitev in meja, od strahov in zlorab,

ki se v takih pogojih skotijo sami od sebe.

*Berem in beremo več. Vživljamo se v drugačne pojave življenja, v prikazni,
ki jih razporejata domišljija in želja po preseganju že videnega:
že ljubljenega, že osovraženega.*

*Knjiga! - ko sredico z listi prepognem in spuščam, se oglasi veter,
ko trči v platno vezani hrbet na posteljo, najavlja ta blagi šum
prestop v sanjski svet. Koliko prostora, koliko občutkov je tam
... in tudi tu: ob belem dnevu, ki se mu pravi velika noč 2020.*

Črko A lahko izgovoriš na 101 način, s knjigo se lahko družiš 1001 krat,

petelin pa zna le eno in isto čivkat:

BODIMO DOMA, v svojem odmerku časa in prostora